

РЕШЕНИЕ

№ 120

гр. Кюстендил, 30.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, I-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Андрей Н. Радев

при участието на секретаря Цветанка В. Александрова
като разгледа докладваното от Андрей Н. Радев Гражданско дело № 20231520100630 по описа за 2023 година

„ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ” АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление гр. София, район Витоша, ул. “Околовръстен път” № 260, представлявано от законните си представители Д. Ш. и П.Д., чрез пълномощника си адвокат С.З. - САК, е предявило против Ж. С., ЕГН *****, с адрес *****, да бъде осъден да заплати на дружеството сумите, както следва: 3 308,13 /три хиляди триста и осем лв. и тринадесет ст./ лв. главница за периода от 11.05.2021 год. до 22.03.2023 год.; 792,04 /седемстотин и деветедесет и два нула четири/лева,възнаградителна лихва за периода от 11.05.2021 год. до 31.12.2022 год.;473,87 /четиристоин и седемдесет и три и осемдесет и седем/лева,представляваща мораторна лихва за периода от 11.05.2021 год. до 31.12.2022 год.; 648,56 /шестотин и четиредесет и осем и петдесет и шест/лева,представляваща такси за периода от 11.05.2021 год. до 22.03.2023 год. и 36,00-тридесет и шест лева,представляваща разноски за връчване на уведомление за предсрочна изискуемост.

Претендират се и сторените разноски по настоящото производство.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК ответната страна е депозирала

писмен отговор чрез особен представител адв. д-р инж. В. Г. Р. от АК - Кюстендил. В отговора е изразено становище за недопустимост и неоснователност на предявените искиове, както и за нередовност на исковата молба. Твърди се, че между страните няма възникнало действително облигационно отношение. Изложени са подробни съображения за недействителност на процесния договор за издаване на кредитна карта, тъй като както той, така и общите условия към него противоречали на ЗПК.

Кюстендилският районен съд, след като съобрази доводите на страните, както и събраните доказателства, по отделно и в тяхната съвкупност, съгласно нормата на чл.235, ал.2 от ГПК, намери за установено от фактическа страна следното:

Представя се като доказателство заверено копие от договор за издаване на кредитна карта № CV299895/21.05.2019 год.,от титулната страница/л.6/ на който се установява, че страни са ищцовата банка и ответника като картодържател. Договорът предписва задължение за ищеца/чл.1/ да предостави на ответника револвиращ потребителски кредит под формата на кредитен лимит и да издаде, като средство за отдалечен достъп до средствата по кредитния лимит персонална кредитна карта и допълнителна кредитна карта. Предвидено е в чл.2, че неразделна част от договора са Заявлението за издаване на кредитна карта /л.32-34/; ОУ за издаване и използване на кредитни карти VISA,MASTERKARD и AMERICAN EXPRESS /л.6-29/ и всички техни приложения в това число и приложение № 1/л.30-31/,съдържащо приложимата към договора тарифа на банката.От представените ОУ се установява,че всяка страница от тях е подписана от страните по договора. С чл.3 от договора е предвидено,че разрешеният кредитен лимит към датата на сключване на договора е 3 600,00 лв.,като банката има правото да го променя едностранно. Съгласно чл.10 от ОУ към договора ответникът дължал на банката ищец възнаградителна лихва, чийто размер е предвиден в Приложение №1 към ОУ.

На 21.05.2019 год.ответникът подписал и документ, именован Пакет „F“ декларация за присъединяване на застраховано лице към застрахователна програма „защита на плащанията“, застрахователен пакет „Покритие на задълженията плюс“ на картодържателите на кредитни карти,издавани от банката /л.35-48/, с която дал изрично съгласие за присъединяване към

програмата с дължима месечна застрахователна премия в размер на 0,736% от усвоения, но непогасен кредитен лимит по кредитната карта. Представени са като доказателство и ОУ /л.36-44/ за посочената застрахователна програма.

По делото е прието и експ. заключение с вх. № 100/03.01.2024 г., изготвено от в.л. Стежанка Т., съгласно което през процесния период е усвоена главница в размер на 5852.50 лв. и към датата на предявяване на исковата претенция длъжникът бил направил три вноски по кредита в общ размер на 2475,56 лв., като останали задължения по кредита, както следва: 3376, 94 лв. главница; 1071,96 лв.- договорна лихва; 649,60 лв- мораторна лихва за периода от 11.05.2021 г. до 22.03.2023 г. и 28.33 лв – остатък неплатени такси по кредита.

Горната фактическа обстановка съдът се установява и доказва от посочените по-горе писмени доказателства. При така установените фактически обстоятелства по делото, съдът приема от правна страна следното:

Правната квалификация на предявените искове е по чл.430, ал.1 и ал.2 ТЗ във вр. чл.288 ТЗ във вр. чл.79, ал.1 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД.

Сключеният между страните договор за издаване на кредитна карта, по своята същност има характеристиките на договор за потребителски кредит съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗПК, тъй като въз основа на тях кредиторът е предоставил или се е задължил да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане. Ответникът-кредитополучател е потребител по смисъла на чл. 9, ал. 3 от ЗПК, тъй като е физическо лице, което при сключването на договор за потребителски кредит е действало извън рамките на своята професионална или търговска дейност.

Разпоредбата на чл. 11, ал. 1 от ЗПК регламентира съдържанието на договора за потребителски кредит като в т. 10 се въвежда изискване за посочване в договора на ГПР по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит. Съгласно чл. 19, ал. 1-3 ЗПК годишният процент на разходите изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

Съдът като взе предвид клаузите на чл.4 от Приложение №1 към ОУ на договора и чл.9 и 16 от ОУ приема, че сключеният договор за потребителски

кредит е в противоречие с изискванията на чл.5, ал.2 и чл. 11, ал. 1, т.10 и т. 11 вр. чл.19, ал.4 от ЗПК, тъй като в същия липсва яснота относно компонентите формиращи ГПР. Също така, падежът на задължението не е посочен изрично в договора, а е определян едностранно от банката с издаването на месечни извлечения без обаче да са ясни условията за узнаване от потребителя на датата на издаване на месечните извлечения.

Следва да се отбележи, че в чл.7 от Приложение №1 към ОУ на договора е посочен процент на ГПР в размер на 31,73%, който формално отговаря на изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ГПК, като не надвишава максималния предвиден в чл. 19, ал. 4 ЗПК. Съдът счита се, че така посоченият размер на ГПР не отговаря на действителния такъв, тъй като в него не е била включена част от разходите за кредита, а именно – сумата, представляваща премия в размер на 0,736% от усвоения, но непогасен кредитен лимит по кредитната карта, съгласно представения по делото Пакет „F“-декларация за присъединяване на застраховано лице към застрахователна програма „защита на плащанията“, застрахователен пакет „Покритие на задълженията плюс“ на картодържателите на кредитни карти, издавани от банката. Договора по застрахователна програма „защита на плащанията“ не е представен като доказателство по делото, представен е сертификат, от съдържанието на който е видно, че страна по него е ищецът като застрахователен посредник, който не договаря за себе си, а от името и за сметка на застрахователя, съгласно чл. 313 от КЗ. Предвид изложеното съдът намира, че по отношение на ищцовата банка не е налице на самостоятелно основание вземане за застрахователна премия.

С оглед на гореизложеното, съдът счита, че процесният договор за потребителски кредит не отговаря на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, тъй като в него липсва посочване на действителният процент на ГПР, което води до недействителност на договора съгласно чл.22 от ЗПК. Кредитополучателят следва да върне само чистата стойност на кредита, т.е. усвоеният кредитен лимит е 3308,13 лв., за която сума искът ще се уважи, а за разликата ще се отхвърли.

По отношение на обявяване на кредита за предсрочно изискуем: Потестативното право на кредитора да обяви и направи целия остатък от процесния кредит за предсрочно изискуем възниква не автоматично, а

посредством надлежно съобщаване на длъжника за това обстоятелство . В конкретния случай ищцовото дружество е ангажирало връчването на изявлението за обявяване на предсрочна изискуемост чрез ЧСИ Н.С. с рег.№ 745,служител от кантората на която е осъществил посещения на адреса неколkokратно ,при които не е установил адресата, залепил е уведомление и в указаният срок ответникът не се е явил ,за да получи изявлението,т.е връчването е счетено за сторено по реда на чл. 47, ал.5 от ГПК на 31.12.2022 г. Съдът намира, че не е осъществен фактическият състав на разпоредбата на чл. 47 ГПК в неговата цялост, за да се приеме, че книжата са връчени на ответника. Няма данни след установяване отсъствието на ответната страна на посочения адрес да е извършена служебна справка за наличието на трудово правоотношение с оглед връчване по месторабота.

С оглед на това, съдът намира, че не се е осъществила фикцията на закона, залегнала в посочената разпоредба на ГПК, като с изтичане на 14-дневен срок от залепване на уведомлението от ЧСИ Н.С. ответникът не следва да се счита за уведомен за настъпилата предсрочна изискуемост на процесното вземане.

Съдът приема,че ответникът е бил надлежно уведомен за настъпилата предсрочна изискуемост с връчването на исковата молба и приложенията към нея на назначения му особен представител.

Ответникът не дължи и сумата от 36,00 лв.,представляваща такса за извършеното уведомяване, тъй като по делото не е представено писмено доказателство за нейното заплащане. Още повече, действията на ищеца за обявяване на предсрочна изискуемост на вземането му по договора, представляват действия по управление на кредита и възлагането им в тежест на потребителя противоречи на императивните разпоредби на чл. 10а, ал. 2 и чл. 33, ал. 1 от ЗПК. Налице е изрична забрана, съгласно чл. 10а, ал. 2 и 3 от ЗПК да се изискват такси и комисионни за действия, свързани с усвояването и управлението на кредита.

По разноските:

С оглед изхода от спора и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК и с оглед своевременното им искане и представяне на списък за разноси по чл. 80 от ГПК, на ищеца се дължат разноси, съобразно уважената част от исковете. Заплатено е адвокатско възнаграждение в размер на 991, 03 лв.; депозит за вещо лице- 300,00 лв.; депозит за особен представител на ответника- 1000, 00

лв.; държавна такса – 332,32 лв., или общо разноси в размер на 2623,35 лв. Така в полза на ищцовото дружество и съобразно с уважената част от исковата претенция /общо в размер на 5258,60 лв.; уважена част за 3308,13лв или 62,91% /, ще се присъди като разноси сумата от 1650,35 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Ж. С., ЕГН *****, адрес: гр. Кюстендил, ул.“Младост“ №7, **ДА ЗАПЛАТИ НА** „Юробанк България“ АД, ЕИК000694749, сумата от 3308,13/три хиляди триста и осем и тринадесет/ лева представляваща главница по Договор за издаване на кредитна карта №VC299895 от 21.05.2019 г.,ведно със законната лихва върху същата, считано от 27.03.2023 год. до окончателното изплащане на сумите **И ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН** искът до пълният му предявен размер, както следва: за възнаградителна лихва в размер на 792,04 /седемстотин деветдесет и два и нула четири/лева за периода 11.05.2021 г. до 31.12.2022 г., за мораторна лихва в размер на 473,87 /четиристотин седемдесет и три и осемдесет и седем/лева за периода от 11.05.2021 г. до 22.03.2023 г., за такси в размер на 648,56/шестстотин четиридесет и осем и петдесет и шест/ лева за периода от 11.05.2021 г. до 22.03.2023 г., за разноси по уведомяване в размер на 36/тридесет и шест/ лева.

ОСЪЖДА Ж. С., ЕГН *****, адрес: гр. Кюстендил, ул.“Младост“ №7, **ДА ЗАПЛАТИ НА** „Юробанк България“ АД, ЕИК000694749, сумата в размер на 1650,35 лв. (хиляда шестстотин и петдесет лева и тридесет и пет ст.), представляваща сторени деловодни разноси в настоящото производство,съобразно уважената част от исковата претенция.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд-Кюстендил в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез връчване на преписи.

Съдия при Районен съд – Кюстендил: _____